

at beherske sig, dersom han i det hele skulde forsøge nogen Tilnærmelse.

Det lange Literaturmenneske ved hendes Side lagde slet ikke Mærke til hendes Aandsfraværenhed. Han var som altid selv meget urolig og adspredt, stoppede hvert Øjeblik op i sin Tale og vendte et Æselsøre nu til den ene nu til den anden Side for at opfange noget af de Omkringsiddendes Tale. Ved Synet af Nathan, der nu viste sig i Døren, blev han endda for en Tid ganske stum.

Kandidat Balling var et af disse oprindelig skikkelige og godmodige unge Mennesker, der under Paavirkning af Nathan var sprunget op som kamptørstige Løver, men senere — efterhaanden som de modnedes — havde erkendt deres Fejltagelse uden dog at have kunnet faa sig til aabent at tilstaa dette, endsige til — som Poul Berger og andre — at gøre Springet tilbage til den anden Side for herfra uforknytt at bekrige deres forrige Venner. Han var en Type paa den sejrende Fremskridtshærs blege Efterskulkere, der blot fulgte Fanerne af Frygt, mens de i Hjertet triumferede over ethvert Nederlag. Og det stemte ikke hans Sind blidere mod de lavrbærkronede Kæmpende, at han godt følte, hvorledes han forraadte ogsaa sig selv, fordi hans engang saa lovende Evner tørrede hen i de falske Forhold, hvori han sad indspunden.